

ЗМІСТ

ВПЕРШЕ.....	9
КРАКІВ.....	15
КОРИДОР.....	25
БОЙ.....	41
КАВА.....	49
СТОМЕТРІВКА.....	57
ДВЕРІ.....	67
ТАМБУР.....	75
МАМА.....	89
ПРОРОЦТВО.....	99
СТІНА.....	105
СОН.....	115
БЕРЛІН.....	127

ВПЕРШЕ

Коли мені було сімнадцять, у мене вперше був секс. Ну, власне, не конкретно в мене, секс був у мого сусіда по кімнаті в гуртожитку, але я теж отримав задоволення. Ну, в розумінні, кінчив.

Вони прийшли десь близько першої ночі. Мій сусід Юра і моя одноклассниця Ірина. Їхній шепіт розбудив мене, а усвідомлення того, що в кімнаті дівчина, повністю розвіяло й так не надто міцний сон. Усе-таки це було щось нове – дівчина вночі у моїй кімнаті. Тож я зачався і став прислухатись.

– Ти казав, що в тебе нікого немає, – злегка роздратовано, але більше розчаровано промовила вона.

– Це ти про кого? Про нього? Та на нього не звертай уваги. Він спить як мертвий. А навіть як прокинеться, то не посміє й глянути. Повір, йому буде ніяковіше, ніж тобі.

І тут, мабуть, уперше за два тижні спільного проживання, я з сусідом погодився. Я теж не хотів, щоб Ірина звертала зараз на мене увагу. У нього, здається, вийшло переконати, що я не існую, бо невдовзі шепіт змінили звуки поцілунків, пришвидшеного дихання і здавлених стогонів. Я лежав непорушно, обличчям до стіни, і тільки слухав. Слухав її, слухав її неймовірну пристрась, її бажання, слухав її задоволення, її насолоду – і шалено збуджувався від усього цього. Несамохіть я почав рухатися з нею, в такт її важкому диханню. Я став йорзати по постелі, заплющивши очі і уявляючи, що між мною і ліжком насправді не тоненьке простираadlo, а Ірина. І це було зробити не так уже й важко, адже вона таки була тут, у моїй кімнаті, хоча й на сусідньому ліжку.

Раптом Ірина застогнала дужче і частіше. А ліжко закрипіло в неймовірному ритмі. І я вже не міг себе стримувати, моє тіло саме повернулось на інший бік, а очі розплющились. Ірина сиділа верхи на сусідові і швидко рухалася вверх-вниз, вверх-вниз, а разом з нею рухались її розкішні груди, а разом з грудьми і мої очі. Її силует було чітко видно на фоні розштореного вікна, звідки в кімнату потрапляло слабке світло місяця, ліхтарів, вікон навпроти. Я бачив її в профіль. Спина пряма, голова трішки закинута назад, руки впираються в його ноги позаду неї, стискають їх, мабуть, залишаючи сліди нігтів. Вона піднімалась і опускалась, швидше і швидше, допомагаючи собі руками, відштовхуючись від його ніг. Я відчував, як б'ється моє серце, сто, сто п'ятдесят, двісті ударів на хвилину, кров пульсувала у скронях і в члені, тіло тремтіло, на чолі виступив піт. Мені непотрібно вже було тертись об постіль, мені достатньо було дивитись на неї, слухати її дихання, її стогони. Я намагався не рухатись, намагався

тамувати дихання, стискаючи зубами свою ковдру, намагався не торкатись себе. Одного доторку було б достатньо. Вона різко нахилилась над ним, упершись руками в його груди, опустила голову, і її довге волосся впало вниз, затуляючи від мене її обличчя. Вона швидко рухала тазом, згинаючи і вигинаючи спину, я бачив, як його руки стискають її сідниці, і уявляв там свої руки, я відчував пучками її шкіру, майже відчував цю м'якість і ніжність, майже-майже відчував. Її стогони ставали сильнішими і більш поривчастими, змінювалась частота звуку. Її тіло здригалось, моє тіло теж. Я поворухнувся, ліг з боку на живіт, відвів ногу, зігнув у коліні і підтягнув її вгору. Раптом її стогін перейшов в крик, голова підвелася, руки напружились, стегна стиснули його тіло під нею. І я кінчив. Як мені здалося, одночасно з Іриною.

Наступний місяць я жив лише одним – очікуванням ночі. Я ловив себе на думці, що намагаюся якнайшвидше впоратися з домашнім завданням, щоб роздягтися, вимкнути світло і лягти в ліжко. Мені дуже не хотілося, щоб Юра з Іриною застали мене за столом, розвернулись і пішли кудись в інше місце. Я ні в якому разі не хотів пропускати те, що відчув в ту, першу, ніч. Деколи я навіть не вечеряв. О десятій я вже лежав у ліжку, кожного вечора, хоча й знав, що вони не придуть раніше дванадцятої. Я лежав обличчям до стіни, з розплющеними очима, і уявляв, що вони роблять зараз. Зазвичай уявляв, як вони цілуються, можливо, на ліжку в її кімнаті, або десь на кухні, готуючи їжу, або на балконі, чи сидючи на підвіконні. Уявляв, як він обіймає її, як проводить долонею по її волоссю, як закладає їй волосся за вухо, уявляв, як торкається пальцями її обличчя, уявляв, як вона усміхається йому, як він цілує її шию, кладе руку на ногу, як піднімає її ноги

і кладе на свої. Мені просто було це все уявити, я бачив їх не лише в сусідньому ліжку, я бачив їх у коридорах факультету на перервах, я бачив їх перед головним входом, одного разу навіть ішов за ними по дорозі до гуртожитку. Вони постійно торкалися одне одного. Не випускали одне одного з обіймів. Про щось розмовляли, але про що я не чув. Я лише чув її сміх, чув, як вона сміялась з того, що він їй говорив. Мабуть, з якихось жартів. Мені важко було уявити, про що вони можуть говорити, я не спілкувався з жодним з них. Ірина була моєю однокласницею, Юра був моїм сусідом, але ми рідко перекидалися хоча б словом. Тому я уявляв, як він читає їй вірші, він мусив читати їй вірші, вона була створена для віршів. Я тихо промовляв слово по слову, ледь ворушачи губами, спостерігаючи за її реакцією, дивився, як блищать її очі, як усмішка формує дві ямки на її щоках. Деколи я наважувався прочитати їй щось зі свого, говорив, що написав їх для неї, вона шарілася і опускала очі, а я усміхався, мені було дуже добре... Так я лежав і уявляв собі все це дві-три години. Поки нарешті уява не починала ставати реальністю, коли я чув, як ключ входить в замкову щілину.

Вона приходила не завжди, раз на два-три вечори. Коли Юра приходив додому сам, я довго не міг заснути, крутився і перевертався з боку на бік у своєму ліжку. У думках раз по раз зринало її дивовижне тіло з великими налитими персами, які гойдаються вверх-вниз. Я крутився, намагаючись не думати про неї, намагаючись вгамувати своє збудження, що було нелегко зробити після трьох годин фантазування. Але я вважав, що це було б неправильно – робити щось без неї. Щось на кшталт зради чи що. Та й Юра, який спав у сусідньому ліжку, міг почути, запідозрити щось. Хоча що він там міг запідозрити?

Гірше було, коли не приходив ніхто. Я не хотів більше уявляти, що вони зараз роблять. У такі ночі я починав рахувати. Від одного і до скільки вже вийде. Як не дивно, але це дійсно допомагало заснути. Звісно, десяти слоненят було недостатньо, але метод усе одно дієвий. Зазвичай я засинав, не доходячи до двохсот. Коли Ірини не було вже два-три дні, то доводилось лічити й до трьохсот, але не пам'ятаю, щоб я колись перевищив чотириста. Я любив так засинати. Головне, незважаючи ні на що, продовжувати рахувати. Знову і знову змушувати себе повертатись від різноманітних думок, які шугали туди-сюди у голові, до чисел. З кожним десятком це ставало все важче і важче, аж поки в якийсь момент я просто не пам'ятав, до якого числа мені потрібно повернутись. Зранку лише дуже приблизно можна було сказати, яке число було останнім...

Коли я вставав, вони ще спали. Але деколи Ірина прокидалася від звуку мого будильника, розплющувала очі, її очі зустрічались з моїми, і на її обличчі з'являлася усмішка. Не знаю, мабуть, ця усмішка була результатом густого почервоніння мого обличчя, а можливо, мое обличчя починало палати вже після того, як вона усміхалась. У такі ранкові миті я дуже гостро відчував, що вона все знає, що вона знає мій секрет, знає, що я беру участь у їхньому сексі з Юрою. Але в її усмішці не було ніякого докору, лише ніжність, доброта і симпатія. Може, мені так тільки здавалося, але я дуже хотів в це вірити.

Вона швидко засинала знову, а я ще довго не відводив погляду від її заплющених очей і стулених уст. Я розглядав її і коли вдягався, і коли снідав, і коли складав свої папери до сумки, щоби йти на пари. Я вивчав сантиметр за сантиметром її русяве волосся, яке

неслухняно розкинулося на подушці. Торкався очима гладенької шкіри на нозі, яка, не витримавши спеки, вилізла з-під ковдри. Я слухав її дихання, спостерігав, як повітря входить крізь ледь розтулені уста, як наповнює її груди, піднімаючи їх, а потім долає той самий шлях назад. Бачив, як вона облизує пересохлі губи язиком, і як після того ще деякий час на вустах блистить волога. Бачив, як часом ледь помітно тріпочуть уві сні її довгі вії, а потім раптом розплющуються великі очі і дивляться на мене.

Коли через місяць Ірина перестала приходити до нас у кімнату, а, зустрівши мене на парах, відвертала погляд, я зрозумів, що це все. Щось ніби обірвалось у мене всередині. Я не міг зрозуміти, як це сталося і що тепер робити. Все ж ніби було добре, а тут раз – і все скінчено без жодних пояснень, без жодного слова. Я хотів з нею поговорити, хотів з'ясувати все, хотів усе виправити, але якимось чином не наважився.

А вже через тиждень до нас стала приходити Оленка, і я почав потроху забувати Ірину.

КРАКІВ

Він їхав у поїзді на своєму сидячому місці в купе для курців, їхав з Перемишля до Кракова. Що він забув у Кракові, він не знав, але не особливо цим переймався. Він був зосереджений на книжці, лише час від часу відриваючи від неї погляд і спрямовуючи його у вікно. Дуже хотілося спати, він відчував, як важко йому тримати повіки, в очах пекло і поколювало, а в кутках виступали сльози. Він витирив сльози, а потім ще довго очі. Долонями. А потім знову змушував себе читати. Ні в якому разі не можна було заснути. Ні в якому разі не можна було проспати Краків! Цей поїзд їхав далі, аж до Єленьої Гури, а він же не хотів їхати аж до Єленьої Гури, бо що б він там, у тій Єленій Гурі, робив, ловив оленів? Зрештою, що він буде робити в Кракові, він теж не знав. Він просто читав, щоб не заснути.

Раптом двері відсунулись і до купе зайшла молода дівчина, розгублена, але дуже красива. Відразу привертало увагу коротке руде волосся і широко розплющені великі очі. Років двадцяти. Мабуть. Він помітив її ще на пероні в Перемишлі, але потім вона кудись зникла.

– Пшепрашам! То ест для пальонцих? – запитала вона невпевнено.

– Так, проше пані, – відповів він, удаючи, що досконало володіє польською.

– Ту ест вольно? – ще невпевненіше промовила вона.

– Так-так, проше сядать! Міло мі бенде! – сказав він, не відриваючи від неї погляду і не стираючи з обличчя трохи знуцальну, трохи співчутливу посмішку. Сказав і повернувся до свого читива, але вже мало вникав у зміст, просто дивився в книжку, чекаючи продовження. Очі чомусь перестали пекти і сльозитись. Повіки раптом знову стали легкими.

Вона поклала сумку на сидіння біля дверей купе, зняла джинсову куртку, сіла і полізла до бокової кишені сумки. Попорпавшись у ній секунд тридцять своїми неповороткими руками, які помітно тремтіли, вона врешті витягла цигарки, «Мальборо» легкі. З запальничкою було складніше, вона ніяк не могла знайти її в сумці, її не було ні в боковій кишеньці, ні навіть у внутрішній, на замочку. Лише обшукавши всю сумку, вона вирішила перевірити кишені куртки, знайшла запальничку і врешті закурила. Відкинувшись на спинку і випускаючи раз по раз цівку диму, вона спробувала заспокоїтись. І, можливо, до певної міри їй це й вдалося б, якби в неї було трошки більше часу. Але на кінці її цигарки невпинно формувався попіл, і вона не знала, що з ним робити. Вона знову розгубилась, занепокоєно шукаючи очима попільничку, або ж щось на неї схоже. Він бачив, що з її боку від дверей

попільничка, яка б мала висіти там на стіні, була зірвана, від неї залишився лише слід. Бачив, але мовчав, тамуючи усмішку. Тримаючи цигарку вертикально, щоб не падав попіль, вона різко крутила головою на всі боки, доволі розсіяно, не затримуючи погляду ні на чому. Минуло кількадесят секунд, поки вона нарешті побачила попільничку по інший бік від дверей. Дівчина нервово пересіла до попільнички, збила попіль і почала знову інтенсивно втягувати цигарковий дим. Вона навіть не помітила, що попіль впав на підлогу, як тільки вона рвучко піднялась зі свого місця.

Він спокійно відклав книжку, запхав руку в кишеню куртки, дістав звідти пачку «Кемела», сів напроти неї й попросив прикурити. Вона знову почала порпатись у сумці в пошуках запальнички, а він пильно стежив за її рухами. Йому подобалась ця метушня, ця нервозність, зрештою він навмисно дочекався, щоб вона відклала запальничку в сумку, і лише тоді витяг свої цигарки. Вона її врешті знайшла, але не втримала в руках, запальничка впала, вона підняла її тремтячими руками, як щось неймовірно коштовне, і подала йому. Він несамохіть, ні, навмисно торкнувшись, торкнувшись її долоні, прийняв цей дар, прикурив і промовив:

– Єст пані якась зестресована. Цось сі стало?

– Та ніц, попросту не любе потьонгув. Завше мі то стресує, – усміхнулась вона. Вперше усміхнулась по-справжньому, її дурнувата перестрашена, натягнута, майже істерична усмішка поступилася милій і заворожливій. Це щось змінило. Змінило повітря навколо нього. Воно раптом стало густим, раптом стало важко дихати. До простої зацікавленості знервованою дівчиною, яка його веселила, додалось щось ще. І це щось розросталось дуже швидко і витісняло все інше. Її усмішка. Її щира добра усмішка. І її очі,

сповнені одночасно радістю, добротою, довірою, страхом, хвилюванням, цікавістю і захопленням, майже збудженням. Її очі світилися цим усім, усім водночас, її очі це все передавали йому, хоч він і не мав стосунку до жодного з цих почуттів. І сором'язлива, сором'язлива й така мила усмішка, яка ніби перепрошувала за це все. І очі... Він дивився на неї і розумів, що пауза вже занадто довга, що дурнувата усмішка на його обличчі її хіба бентежить, що тепер уже в нього на цигарці росте попіл, який от-от впаде вниз, що треба щось сказати, що йому важко дихати.

Він зробив зусилля, збив попіл, підніс цигарку до губ, затагнувся, примружуючи очі, і таки видусив з себе:

– Не ма сі чєго баць. Вшистко бенде окей! Доконд пані яде?

Його голос тремтить? Йому не здалося? Юрчику, що ж ти так, ніяк не навчишся спілкуватись з дівчатами з янгольським обличчям...

– До Кракова. А пан? Я бардзо пшепрашам за мойо вимове. Ве пан, не знам добже польського, – вона дещо винувато усміхнулась, що чомусь додало йому впевненості.

– Направде? Не зауважилем! Досконале муве пані по польску, – та крихта впевненості раптом переросла в нахабство. Це стало несподіванкою навіть для нього самого. Але вдавати поляка перед дівчиною з янгольським обличчям, яка соромиться своєї польської вимови, видавалось єдино правильним шляхом.

– Пан себе хіба жартує зе мене! – зашарілась вона, викликаючи в нього неконтрольовану усмішку.

– Не, но сконд? Мувє поважне! А сконд пані ест?

– З України. Зе Львова! Ве пан?

– Ясне же вем! – і точно так само, як ще мить тому єдино правильним видавалось грати поляка, зараз

необхідно було сказати, – сам звідти! – Він усміхнувся, намагався усміхнутися мило, дуже старався зробити це мило, але десь розумів, що та усмішка вийшла більше дурнуватою, ніж милою, що його обличчя зараз виглядає дурнувато. Але це вже не мало значення. Вона світилась непідробною радістю. Вона так щиро тішилась, ніби зустріти в купе польського поїзда українця, львів'янина, хлопця приблизно її віку, було всім, про що вона лише могла мріяти. Вона розслабилась, напруження остаточно зникло з її обличчя, вона була щаслива, щаслива мати когось, на кого вона може скинути свої переживання, когось, хто зможе її вислухати, когось, хто такий же, як вона, хто, хоч вони й ледве знайомі, є їй найріднішою людиною в цьому поїзді, та й в цій країні загалом. Вона знервована. Сповнена ентузіазму, але також і переживає. Сором'язлива, невпевнена в собі. Це вперше вона виїхала за межі України, вперше перетнула кордон. Їде на два місяці в Краків, на літні курси. В неї там вуйко. Брат мами. Тобто вуйко вже давно в Америці, але в нього ще є в Кракові квартира, і вона зможе в ній жити. А потім, якщо все буде добре, залишиться на рік за обміном. В ідеалі вона б хотіла закінчити в Кракові бакалавра, але невідомо ще, як воно все обернеться. Зараз вона дуже хоче, щоб усе вийшло. Тому і переживає. Плюс інша країна. Інші люди. Інша мова. Вона розуміє польську дуже добре, але говорить поки не дуже. Вона не хоче повертатись до Львова. Принаймні зараз не хоче. Їй там стало важко дихати. Занадто багато друзів і знайомих, занадто багато контактів, забагато спогадів і зобов'язань. Вона посварилася з хлопцем перед самим від'їздом. Він спочатку її підтримував, говорив, що радий за неї, казав, що вона мусить хапатись за таку можливість. Вона бачила, що його це гризе, але він намагався цього не

показувати. Тримав у собі. А потім зірвався. Випив і його понесло. При друзях у барі став їй виговорювати, що вона буде його зраджувати в Кракові, що він її знає, що вона тільки говорить, що буде вірною, а сама відразу ж скористається першою-ліпшою нагодою. Наступного дня просив вибачення, але вже було пізно, їй вже було досить. Змалював її курвою перед всіма друзями, а потім вибачатись. Їй вже давно було досить, але вона чомусь залишалася з ним. Так це дотягнулось до двох років майже. Він був хороший, вона хотіла бути з ним, але він зовсім її не розумів, не хотів розуміти, не вмів, намагався, але просто не вмів. Вона йому вибачила, але провести себе на автобус не дозволила.

Її ліва рука стискала коліно, права з цигаркою тремтіла біля вуст. Вона дивилась йому в очі, поки говорила, але потім замовкла, подалась трохи вперед і втупилась очима у його сонячне сплетіння. Сиділа так декілька секунд, думаючи про щось, стискаючи своє коліно, а потім затягнулась, випустила дим у підлогу, підняла очі знову на нього, усміхнулась і запропонувала: «Досить про мене, розкажи щось про себе».

Але що йому було розказувати? Йому не було про що особливо розказувати. Він їхав до Кракова погуляти, побачити місто, кажуть, воно дуже схоже на Львів, лише більше. А далі? Він не знав, що далі, можливо, ще кудись поїде, ще не вирішив куди. Можливо, в Єленю Ґуру. А взагалі він просто хоче поміняти трохи декорації, розвіятись, вирватись зі свого оточення, яке йому добряче набридло. А що ж з ним сталося, питалась вона, усмішка зникала, і її обличчя випромінювало щирю тривогу. Нічого, просто набридло, просто хочеться відпочити. Зрештою, у нього немає навчання, на яке можна поїхати, тому й їде куди-небудь. Вона знову усміхнулась, їй подобалась така його втеча від свого

світу, вона захоплювалась тим, що він просто сів і поїхав геть, їй подобався він, точно подобався.

+ + +

Він прокинувся рано, вона ще спала. Вона запропонувала заночувати в неї. Він не відмовився. Хто б відмовився? По дорозі з вокзалу вони купили червоного вина, дві пляшки, і заморожену піцу. Піца була так собі, але з вином їсти можна. Вони пили вино і слухали блюз, сидячи на підлозі в вітальні. В квартирі залишились старий програвач і чимала колекція платівок, в основному чомусь блюз, джаз і класика. Поки він відкорковував другу пляшку, вона підвелась і почала плавно рухатись під музику, заплющивши очі. Якийсь час він просто сидів і дивився на неї, забувши про вино. Потім встав, підійшов до неї, взяв її янгольське обличчя в свої долоні і поцілував. Вона не пручалась, лише занурила свої пальці в його волосся. Її звали Аня.

Якийсь час він лежав і дивився на стелю. Перед ним стояв вибір: тихенько вдягнутись і забрати звідси свою задницю, поки вона не прокинулась, або залишитись тут і подивитись, що з того всього вийде. Він повернув свою голову до неї. Вона спала. Її обличчя було зовсім спокійним, жодної емоції. Але воно було красивим й без усмішки. Врешті-решт, спшити йому було нікуди, він не знав місця, куди б зараз спізнювався і де б його чекали, то чому дійсно не вибрати другий варіант і подивитись, що з того вийде. В цьому принаймні була якась логіка.

Він переліз через неї, спустив ноги на підлогу і зазмер, шукаючи поглядом свої шкарпетки. Взагалі зараз

вони йому були непотрібні, але треба ж знати, де ти вчора подів свої шкарпетки. В нього були звичайно й інші, але ці були улюбленими. Він завжди намагався вдягнути власне їх, коли кудись їхав. Нічого особливого, просто темно-коричневі шкарпетки в світло-коричневу горизонтальну смужку, але він їх чомусь любив. І ще вони були теплі, а надворі доволі холодно, хоч уже й середина липня. Та й він хронічно мерз у ноги з дитинства. Йому подобалось думати, що це через те, що батьки не змушували його ходити взимку босим по снігу і загартовуватись. Він бачив одну, вона лежала десь за метр від ліжка. Другої не було видно. Мабуть, десь під ліжком, подумав він і встав. Натягнувши штани, він намацав у кишені пом'яту пачку цигарок, витягнув її, глянув на Аню і поклав назад. Він не хотів псувати їй сон цигарковим димом. Не найприємніше задоволення, навіть для курця. Він узагалі не хотів її будити. Надто солодко вона спала.

Він пішов на кухню і запарив собі кави. Турки не знайшов, знайшов гейзерну кавоварку, але не дуже знав, як нею користуватись. Запарив каву просто в горнятку. Вийшов на балкон, сів на підвіконня і виставив ноги на перила, горнятко з кавою поставив поряд. Лише тоді закурив. Ранок був холодний. Він узяв в руки горнятко, трохи погрів їх, а тоді надпив кави. І сплюнув. Гуща ще не осіла і вся вона тепер була в його роті.

Йому насправді не було що тут робити. Цій дівчині він уже дав усе, що міг. Вона не потребувала його. В неї своє життя. Завтра вона піде в універ, зустріне нових людей, познайомиться з новими друзями, місцевими. Вони покажуть їй Краків, поведуть у свої улюблені бари і нічні клуби, покажуть театри і галереї і всяку таку іншу культурно-мистецьку фігню. А ще, можливо, щось пов'язане зі спортом. Якийсь, я не знаю, сквош, наприклад. Попереду в неї два місяці нових вражень,

два місяці нового цікавого шаленого життя в новому місті, яке їй ще потрібно для себе відкрити. І в неї буде вдосталь помічників для цього. Кожен захоче стати гідом для дівчини з такими очима і з такою усмішкою. А він навіть не знає, чи цікавить її взагалі той сквош. Чи навіть той блюз, який вони вчора слухали. Його, наприклад, зовсім не цікавить. Він потрібен був їй лише для цієї ночі. Щоб їй не було самотньо, щоб їй не було страшно. І, можливо, саме тому вона і спить так довго? Щоб дати йому час забратись?

Він допив каву, вдягнувся і пішов. Друга шкарпетка дійсно лежала під ліжком. Вийшовши з під'їзду і зачинивши за собою важкі дерев'яні двері, він відчув подих свободи. Так ставалось майже завжди, коли він виходив звідкись. Особливо, коли виходив надвір, на свіже повітря. Особливо, коли йшов дрібний дощ. Це була якась мить, швидкоплинна емоція, яка нічого за собою не несла, але ця мить була прекрасна. Коротка, але прекрасна. Він сперся плечима на двері і запхав руки в кишені куртки. Прямо перед ним стояв старенький «Фольксваген Гольф», у вікні якого він бачив себе. Високого, змученого, худого, з довгим зацмоктаним світлим волоссям. Стара джинсова куртка, потерті джинси. Кеди. «Чому цей "Гольф" всюди переслідує мене?» – подумав він.